

Canviar de casa és perillós

ferranmateos

Canviar de casa és perillós

- Us agrada aquesta casa? Podrem viure més tranquils, lluny del centre de la ciutat ...

- Per fi ens hem decidit, Jordi! Necessitàvem aquest canvi com l'aire que respirem. El Francesc, la Mireia i la petita Cristina podran tenir més espai per jugar, per créixer sans ... Que n'estic, de contenta!

La Maria i el Jordi miraven embadalits les fotografies de la nova casa que havien decidit comprar. Una casa d'estil, enmig del bosc, apartada de la ciutat i alhora a vint minuts de cotxe. La Mireia es mirava la casa amb molta il·lusió. Ja s'imaginava corrent pel bosc, mirant plantes, ocells, ... convidant les seves amigues, organitzant festes, ... Però el Francesc es va quedar seriós, concentrat. A poc a poc la cara li anava agafant un aire d'espant.

- Què et passa, Francesc? -Li féu la mare-

- Algú m'està mirant, mare. Sí, un vell em mira des de la finestra! Em vol dir alguna cosa!

- Però si no hi ha ningú. Deus haver vist massa pel·lícules de terror, fill meu. No et capfiquis. Ja veuràs com t'agradarà molt.

Aquella nit, el Francesc no aconseguia adormir-se. Veia uns ulls que el miraven des de la foscor. I així es va anar endinsant en el somni angoixant.

Al cap de set dies la família Argemí carregà la furgoneta familiar i es traslladà a la nova residència. Semblava talment que el bosc els donés la benvinguda. Un ventijol suau movia les branques dels altius arbres que semblava que s'anessin a llançar damunt la casa. Només obrir les portes, la Mireia i el Francesc van córrer per "conquerir" llurs habitacions.

- Però si no sabeu on són ...! Baixeu les escales! -crijà el pare. Però els nens ja no sentien res. La Mireia s'havia ficat dins d'una habitació i el Francesc es quedà tot sol en el passadís. Anava caminant lentament, mirant les portes i intentant endevinar quina podia ser la seva. De sobte, en passar per davant d'una porta que estava un xic oberta va sentir una mena de calfred. S'hi va acostar, i anava a agafar el mànec amb la mà quan sentí que algú li tocava l'espatlla i l'empenyia cap endins. La porta es tancava rera seu. Tot era ben fosc. Només una escletxa de claror deixava intuir on era la finestra. El Francesc estava immòbil. A l'habitació semblava que no hi havia ningú. Aleshores tingué una bona pensada: faria el cor fort i travessaria l'habitació fins obrir la finestra. I així ho féu. Amb les mans anava palpant-ho tot per no ensopegar amb res: el llit, una cadira, ...

- Però qui hi ha? -crijà el Francesc.

Els finestrons s'havien obert davant seu. Ara la llum ho omplia tot. La cambra era molt bonica. De colors alegres. I pels estampats de la cortina el nen va endevinar que estava a la seva habitació. Baixà corrents i explicà als pares el que li havia passat.

- Fill. El teu pare i jo estem preocupats. Mai no havies estat tan estrany. Si aquesta nit et costa dormir demà anirem al metge.

El Francesc tenia por dels metges. No sabia perquè, però sempre pensava que els metges posaven injeccions, o treien dents, ... o feien mal. NO! Demà no anirien al metge. Ell callaria. No explicaria res del que li passés als pares. Però arribà la nit. La temuda nit. L'habitació no semblava pas la mateixa. Els sons que arribaven des de fora, tot i ser ben naturals -el so dels grills, de les branques dels arbres sacsejades pel vent, ...- ara semblaven misteriosos. Era com si encobrissin un so més pregon, pràcticament inaudible. El Francesc ja s'havia ficat dintre el llit. Aquell vespre havia resat més del que li era habitual. Era com si vulgués tenir una protecció especial davant de la por. Quan ja feia uns minuts que havia tancat els ulls, el so misteriós es va fer ben sensible: era un vell! Sí, un vell que gemegava! El Francesc, malgrat tot el que s'havia dit a si mateix abans, anà depressa a l'habitació dels pares. Els despertà sense pensar-s'ho dues vegades.

- Fora hi ha un vell que plora! L'he sentit ben bé. Veniu a la meva habitació!

Però res de res. La Maria i el Jordi proposaren al Francesc que posés el seu matalàs a l'habitació de matrimoni per tal que hi passés aquella nit. El noi hi estigué d'acord. A fi de comptes, era millor això que passar tanta por. Però no podia agafar el son. La idea d'haver d'anar al metge l'endemà no li feia cap gràcia. La una, les dues, ... el vell rellotge del menjador marcava el ritme de l'insomni.

De sobte ... ¡una altra vegada el plor! Sí, tornava a ser aquell plor esfereïdor. El Francesc s'aixecà d'una revolada, tocà el llit dels pares per despertar-los. Però ... els pares no hi eren! Els llençols queien pel costat dret del llit. El Francesc, com per instint, corregué cap a la finestra. ¡Eren ells! Estaven a la piscina. Però ...! Hi havia un vell a l'aigua, volia sortir però ells no el deixaven! S'ofegaria! El Francesc baixà d'una revolada les escales, sortí enfora, i en arribar a la piscina no hi havia ningú. Tot era tranquil. ¿S'estaria tornant boig? Mentre es feia aquesta pregunta sentí una veu ...

- Fill, però què et passa? Estaves cridant.

- Mare, he tingut un malson.

- Que té alguna cosa a veure amb la casa nova?

- Mare, no hi vull anar. Sé que hi ha algú que ens vol fer mal.

- Francesc, és l'oportunitat més gran que tenim de poder viure millor. Ara no ens podem pas fer enrera. Intenta dormir una altra vegada. Si vols pots venir a la nostra habitació.

- Sí, mare. Si no us fa res, només serà aquesta nit.

Però en la foscor de l'habitació de matrimoni, embolcallat en un misteriós i estrany silenci, va anar arribant, lentament, inexorablement, aquell plor, aquella terrorífica complanta.